

eller under Skriftvekslingen i øvrigt, tænkes der herved kun paa saadanne Anbringender, der kunne støtte den allerede i Underinstansen nedlagte Paastand eller den ny Paastand, til hvis Fremsættelse der er opnaaet Rettens særlige Tilladelse i Medfør af § 286 eller § 287. — derimod ej paa saadanne Anbringender, der i øvrigt gøre selve Sagens Genstand til noget nyt og andet, end den har været i første Instans (jfr. herved Bemærkningerne til § 253). En anden Sag er, at, naar Dele af Parternes Mellemværende, der efter Art og Størrelse høre for Landsretten som første Instans, bringes frem for denne samtidig med Appelsagen, kan Retten i Kraft af § 94 lade disse to Sager forhandle i Forbindelse med hinanden.

Adgangen til at fremføre ny Beviser for Landsretten er fri, naar det blot i Forvejen meddeles Modparten, af hvilken Art det ny Bevis er, og hvad der dermed forventes bevist.

At den her aabnede Adgang til at fremsætte ny Paastande, Anbringender og Beviser for Landsret, skulde gøre Parterne ligegyldige med Proceduren i første Instans, i de Tilfælde, hvor de paa Forhaand ere til Sinds at appellere Sagen, og saaledes i Virkeligheden gøre Landsretten til den egentlige første Instans, behøver af lignende Grunde som oven for ved § 253 omtalt næppe at befrygtes.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 276.

Om Virkningen af Undladelse af at give behørigt Møde til Forligsmægling, se § 143.

Om Forligs Eksigibilitet jfr. § 324.

§ 277.

Naar der i tredje Stykke tales om „Forhandlingens Slutning“, tænkes der herved paa den indledende Forhandlings Slutning. Derefter følger den egentlige Domsforhandling, efter Omstændighederne ledsaget af Bevisførelsen, jfr. § 281.

§ 279.

Lige saavel som Parterne kunne forandre deres Paastande, indtil den i § 277 omhandlede Protokollation eller Fremlægelse til Protokollen af dem er sket, lige saavel maa de indtil samme Tidspunkt kunne fremsætte ny Anbringender (Søgsmaalsgrunde, Indsigelser og Benægtelser), dog maa det i begge Tilfælde fastholdes, at Sagens Identitet i Forhold til Stævningens Indhold ikke mod Sagsøgtes Protest

forandres (jfr. hermed Bemærkningerne til § 253).

§ 281.

Hvor Parterne møde personlig, og ingen Bevisførelse skal finde Sted, vil der — især naar hele Behandlingen tilendbringes i et enkelt Retsmøde — ikke være nogen formel Adskillelse mellem den foreløbige Forhandling og den egentlige Domsforhandling; det bør dog iagttages, at Parterne først gøres bekendte med hinandens Standpunkt og derefter have Lejlighed til hver for sig at forklare deres eget endelige Standpunkt i Sagen.

De i 1ste Stykke og 2det Stykkes 1ste Punktum indeholdte Regler tilsigte ikke nogen anden Begrænsning af Parternes Raadighed over Sagen end den, der følger af, at Retten i Embeds Medfør bør modsætte sig al ufornøden Forhaling. Medens derfor Retten vel bør nægte en aabenbart ørkesløs Bevisførelse, kan den paa den anden Side, hvor Vidnerne haves til Stede og kunne føres straks og derhos Modparten ej protesterer, eller hvor Bevisførelse alligevel skal finde Sted i et nyt Retsmøde, ikke nægte en Part at føre saa mange Vidner, han vil. En anden Sag er, at Retten, naar det under Bevisførelsen efter nogle faa Spørgsmaal er blevet klart, at vedkommende Vidne i Virkeligheden intet kan forklare i Sagen, kan slutte Vidnets Afhøring i Medfør af § 160. I øvrigt vil den Omstændighed, at der skal gives Vidnerne Godtgørelse, og at den Part, der har foranstaltet overflødig Vidneførsel ifølge § 113; 2det Stykke, ikke kan faa de dertil medgaaede Udgifter godtgjorte hos Modparten; selv om han i øvrigt vinder Sagen, i Almindelighed indeholde et tilstrækkeligt virksomt Motiv for Parterne til at undgaa overflødig Vidneførsel.

§ 283.

Om de Grunde, der have ført til at aabne Adgang til Appel med Hensyn til alle Underretssager, se de alm. Bemærkn. ved dette Kap. i Begyndelsen.

Reglen i sidste Stykke omhandler Kære til Højesteret mod Landsrettens Beslutninger i Sager, der ere indankede for den. Derimod kunne Landsrettens Afgørelser i Kæremaal mod Underrettens Beslutninger ikke indbringes for Højesteret, jfr. § 289, 3die Stykke.

§ 286.

Om de Grunde, der have foranlediget den i Henvisningen til § 250 liggende Re-